

[Kirsten Jacobsen]

ge lønindberetninger, fremlægge selvangivelser, fremlægge alverdens personlige dokumenter, for at man overhovedet kan få lov til at købe en ejendom. Det er ting, som ejendomsmæglerne er nødt til at indsende som fast procedure for overhovedet at få en sag igennem – for ejendomsmæglerne ejer kreditforeningerne jo også, det har Folketinget jo også vedtaget imod Fremskridtspartiets stemmer. Og det er lige meget, om det er en omprioritering eller det er et ejerskiftelån eller det bare er en gældsovertagelse.

Eksemplerne er så mange og så horrible, at man tager sig til hovedet, og det er det, man her i Folketinget er nødt til at gøre op med. Man er nødt til at gøre op med, om man ønsker, at den realkreditlov, som vi har, bliver efterlevet. Og så er vi også nødt til at sige: Jamen hvis vi ønsker det – og det har alle jo sagt at de ønsker – så må vi også være villige til at bruge de midler, der skal til for at sikre, at den også bliver efterlevet. Det er ikke et ansvar, som man kan overlade til nogle direktører hverken på Jarmers Plads eller andre steder i København eller i Lyngby, for det har de i praksis vist at de ikke vil leve op til. Så er dette forum, Folketinget, som jo allerede har blandet sig i långivning på dette område, det rette sted at gøre det.

Jeg ønsker også, at boligministeren kunne formå institutterne til at efterleve loven. Jeg har spurgt boligministeren mange gange. Boligministeren, tror jeg, har gjort det så godt, som boligministeren formår; det tror jeg faktisk. Og jeg tror også, at boligministeren har talt med store bogstaver; det har boligministeren i hvert fald givet udtryk for.

Men jeg tror simpelt hen ikke, det kan nytte noget. Jeg tror simpelt hen ikke, at kreditforeningerne vil. De tror, de er en stat i staten, fordi Folketinget jo har ladet dem regere, som de ville, både i gode og nu også i onde tider. Og det er det, vi er nødt til at gøre op med.

For realkreditsystemet er jo enestående i hele verden. Det er enestående derved, at det er det mest simple system. Der er mange, der tror, at det er meget indviklet. Det er det jo ikke. Det er jo ikke andet end et pantebrevskontor. I og for sig kunne man nøjes med en kontordame og en computer, og så kunne man sende lånernes terminsbetalinger som renter til obligationsejerne. Sådan et lukket, enestående

kredsløb er det, vi har, og det er det, vi har været godt på vej til at ødelægge.

Og det bliver ødelagt mere og mere. Man kan også sige, at hvis ikke man griber ind og forlanger, at de skal overholde de færdselsregler, der står i realkreditloven, hvorfor i alverden skal de så have de privilegier, som realkreditloven giver dem? Så kan vi lige så godt op hæve realkreditloven, for ellers er det jo bare en ublu konkurrence mod de andre finansielle aktører – bankerne og sparekasserne, og hvem det måtte være. Det har Finansrådet jo også mange gange givet udtryk for, så det ved vi godt.

Den dagsorden, som Fremskridtspartiet sammen med SF har foreslået, går ud på at give regeringen en chance for at få institutterne til at efterleve lovens ånd lige så vel som lovens bogstav. Men så giver den også en anvisning på, hvilken handling der skal til. Jeg ved godt, at man har sagt: Jamen nu har vi endelig fået en enhedsbelåning, og hvis man nu går tilbage til tolagsbelåning, så er det et skridt tilbage i tiden. Ja, men tiderne er altså også anderledes. Jeg synes, at det mindste, man kan forlange, er en sikring af, at i hvert fald en del af det lånetilbud, man får, er baseret på ejendommens værdi i mursten. At kreditforeningerne så, hvis de vil tilbyde et større lån, ønsker at få supplerende sikkerhed, må vi acceptere som et nødvendigt onde. Og den supplerende sikkerhed, der er anført her, er jo, at man eventuelt kan betale en kautionspræmie for den yderste del af lånet.

Dagsordenen fra Socialdemokratiet og resten af regeringspartierne er harmløs, men den er også meningsløs, og derfor er der ingen som helst grund til at stemme for den. Den handler jo kun om, at nu skal man sætte sig til at forhandle igen. Så kan der gå et års tid eller to, og så kan kreditforeningerne i øvrigt gøre, hvad de vil i den tid. Endvidere handler den om, at man har en handlingsplan for udviklingen i landdistrikterne. Og så har boligministeren sagt, at man i øvrigt vil stille statsgaranti.

Jeg er faktisk lidt stolt af, at SF har haft mod nok til i denne sag at mene, at dette godt kan ordnes uden offentlig indblanding. Det viser faktisk, at der er mere fremskridt i SF, end der er i Socialdemokratiet. Socialdemokratiet er sådan rigtig betonagtigt. Hver gang der er problemer, skal man altså springe til med statsga-